

ת"ד 5981/09/16 - מדינת ישראל נגד רינה מונסונגו

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

19 יולי 2017

ת"ד 5981-09-16 מדינת ישראל נ' מונסונגו

לפני כבוד הסגן נשיא יהושע צימרמן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רינה מונסונגו

הנאשמת

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדיון

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרימת תאונת דרכים, פגיעה בהולך רגל במעבר חצייה ובהמשך לכך הפקרה לאחר הפגיעה.
2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הנאשמת תודה ותורשע בעובדות כתב האישום. לעניין העונש הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תטען לשישה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, 10 חודשי פסילת רישיון נהיגה, בנוסף לשישים ימי הפסילה המנהלית שהוטלו על הנאשמת, קנס, פסילה על תנאי ומאסר על תנאי. כמו כן במסגרת ההסדר סוכם בין הצדדים כי הסנגור יהיה חופשי בטיעונו לעונש.
3. בישיבת ההקראה הראשונה, ביום 10.11.16, הוצג ההסדר, הנאשמת הודתה והורשעה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, והתיק נדחה לשם קבלת תסקיר שירות מבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות.
4. לתיק בית המשפט הוגש תסקיר שירות מבחן וכן הוגשה חוות דעת הממונה על עבודות שירות אשר מצאה את הנאשמת כשירה לבצע עבודות שירות. ביום 28.6.17 ב"כ הצדדים טענו לעונש, ואף הנאשמת אמרה את דברה בפני בית המשפט.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה בטיעוניה לעונש, ביקשה כי יושתו העונשים לה עתרה במסגרת הסדר הטיעון. המאשימה ציינה את חומרת מעשיה של הנאשמת ומסרה כי אך בשל נסיבותיה האישיות של הנאשמת, המאשימה הסתפקה בעונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. ב"כ המאשימה מסר כי ענישה זו, ביחס למדיניות הענישה הנהוגה, משכללת את הנסיבות האישיות, את ההודאה ולקחת האחריות, את התסקיר החיובי, ואף את חלוף הזמן מקרות האירוע. לפיכך סברה המאשימה אין מקום לגזור את דינו של הנאשם לרכיבי ענישה מקלים מהענישה לה עתרה.

6. הסנגור בטיעונו לעונש מיקד את טיעונו בשאלת המאסר בעבודות שירות וכן באשר לתקופת פסילת רישיון הנהיגה. הסנגור ציין בטיעונו את יושנו של התיק, את לקחת האחריות המלאה, התייחס לנסיבות האישיות ולתסקיר שירות המבחן. ובסיכומו של דבר ביקש כי בימ"ש יאמץ את המלצת שירות המבחן ויטיל של"צ תחת הטלת מאסר בעבודות שירות. הסנגור אף סבר כי די בפסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 8 חודשים.

דין והכרעה

7. אין חולק באשר לחומרה ולמסוכנות הנלוות לעבירות אשר הנאשמת הורשעה בהן.

8. הנאשמת בנהיגתה גרמה לתאונת דרכים, פגעה בהולך רגל במקום מבטחו, קרי במעבר החצייה, וכתוצאה מפגיעה זו נגרמו להולך הרגל חבלות של ממש כמפורט בכתב האישום.

9. על פי עובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת, "**הנאשמת אשר ראתה את התאונה ואת אשר קרה למתלונן לא עצרה במקום התאונה אלא רק לאחר כמה מאות מטרים והמשיכה מיד בנסיעתה לכיוון מרכז קוסל**". מדובר בעבירה שהינה מן החמורות שבפקודת התעבורה. מספר היבטים לחומרתה של עבירה זו, עצירה במקום התאונה מאפשרת מתן סיוע מהיר ואזעקת גורמי רפואה במהירות האפשרית לשם צמצום הנזק. בנוסף לאמור, אף ללא תרומה משמעותית לצמצום הנזק, חובת העצירה במקום הינה חובה מוסרית בסיסית, ועזיבת המקום והותרת נפגע פצוע מוטל בדרך, מהווה פגם מוסרי עמוק. מבקש הסנגור להסביר את נסיבות עזיבת המקום, ואולם אין בכל האמור כדי להצדיק את מעשיה של הנאשמת, ואף הסנגור הדגיש כי "**הנאשמת עשתה דבר שלא יעשה**". צודקת המאשימה באומרה כי המדיניות הנוהגת הינה מאסר בפועל. ב"כ הצדדים לא טענו בעניין מתחמי הענישה ואולם לטעמי המתחם מתחיל במאסר בפועל, ולו בעבודות שרות במקרים המתאימים. מכל האמור עולה כי אין מקום לקבל את בקשת הסנגור כי לא יוטל על הנאשמת מאסר בעבודות שרות.

10. כפי שצוין לעיל, המאשימה, במסגרת הסדר הטיעון, עתרה להטלת 6 חודשי עבודות שרות, ואולם לנוכח הנסיבות המיוחדות כפי שאפרט ניתן להסתפק בגזירת דינה של הנאשמת למאסר בעבודות שירות לתקופה הפחותה מהתקופה לה המאשימה עתרה.

11. לבימ"ש הוגש תסקיר שירות מבחן ואין חולק כי מדובר בתסקיר חיובי בהחלט. הנאשמת בת 77 שנים, עבדה בשירות המדינה במשך 45 שנה, בתחילה במשרד המדען הראשי ולאחר מכן במשרד התעשייה והמסחר. הנאשמת

נעדרת כל עבר פלילי, ובעברה התעבורתי, במשך 48 שנות נהיגה, 13 הרשעות תעבורתיות בלבד, רובן ככולן בעבירות מסוג ברירת משפט. הרשעתה התעבורתית האחרונה הינה לפני 7 שנים. כפי שצוין לעיל ביקש הסנגור לתאר את נסיבות עזיבת המקום וזאת על מנת לשכנע את בימ"ש כי לא יוטל מאסר בעבודות שירות, בימ"ש איננו סבור כי יש בנסיבות אלו כדי לפטור הנאשמת מענישה זו ואולם יש בכך כדי להפחית מתקופת המאסר בעבודות שירות כפי שהתביעה עתרה לה.

12. יש לתת משקל לקולא לעובדה שהתאונה ארעה בשנת 2013, והתיק הוגש בחלוף 3 שנים. כמו כן יש לתת משקל לכך שהנאשמת הודתה במיוחס לה בישיבת ההקראה הראשונה. הסנגור אף ציין כי הנאשמת לקחה אחריות למעשיה עוד טרם הדיון, וכבר בדיון הראשון בבימ"ש הוגש הסדר טיעון חתום. הסנגור מתאר את יסוריה של הנאשמת, במהלך השנים שחלפו ממועד קרות התאונה, ולכך יש לצרף את התרשמות שירות המבחן כי הנאשמת חשה אשם כבד, חשה יסורי מצפון בשל אחריותה לאשר התרחש, ונכונה לשאת במחירים בשל מעשיה.

13. הצדדים היו חלוקים אף באשר לתקופת הפסילה שתוטל על הנאשמת. המאשימה עתרה להטלת 10 חודשי פסילה, ללא ניכוי פסילה מנהלית בת חודשיים, ואילו הסנגור ביקש להסתפק ב 8 חודשים הכוללים את הפסילה המנהלית אשר הוטלה על הנאשמת. לאחר בחינת מכלול השיקולים לחומרא ולקולא אני סבור כי אין מקום להטיל על הנאשמת תקופת פסילה הפחותה מ 10 חודשים. ההרשעה בתאונת הדרכים, כשלעצמה, וגרימת חבלה של ממש להולך הרגל, מחייבת פסילת רשיון נהיגה למשך מס' חודשים, ועל אחת כמה וכמה כאשר נילוות לכך עבירה חמורה של הפקרה לאחר פגיעה. יחד עם זאת לנוכח מכלול השיקולים לקולא, כפי שצוין לעיל, אני סבור כי ניתן להביא בחשבון את הפסילה המנהלית אשר הוטלה על הנאשמת.

לנוכח כל האמור אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. תשלום קנס בסך של 2500 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב 5 תשלומים, תשלום ראשון עד ליום 6.9.17.

ב. פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים בניכוי חודשיים פסילה

מנהלית. הפסילה תימנה מיום 10.11.16 והנאשמת פטורה מחובת הפקדה נוספת.

ד. מאסר לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם תנהג בזמן פסילה או תעבור על הוראות סעיף 64א לפקודת התעבורה על כל חלופותיו.

ה. מאסר לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם תורשע בגרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש או תעבור על הוראות תקנה 144 לתקנות התעבורה על כל חלופותיה.

ו. מאסר בפועל לתקופה של חודשיים . המאסר ירוצה בעבודות שרות. הנאשמת תתייצב בפני הממונה לריצוי עבודות השרות ביום 16.8.17 בשעה 08.00.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשרות המבחן ולממונה על עבודות השרות.

ב"כ הנאשמת/הנאשמת תסור למזכירות בית המשפט לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ז, 19 יולי 2017, במעמד הנוכחים